

(věnováno Marii Rottrové a Věře Špinarové) Nohavica zpívá, že „Ostrava je region rázovitý“. Má pravdu a platilo a platí to i o hudbě. V šedesátých letech minulého století vznikala na Ostravsku svébytná hudební scéna. Zejména díky ostravskému rozhlasu začaly postupně do éteru pronikat hlasy, které se později staly hvězdami a legendami. Kromě Hany Zagorové, absolventky herectví na brněnské JAMU, v těch letech zpívající vynikající skladby s podtextem „beatové šansony“, zde vynikly i dvě další dámy. Ta starší, původně úřednice Československé státní spořitelny, oslavila letos 13. listopadu neuvěřitelné sedmdesátiny. Mladší dáma, vystudovaná chemička, slavila 22. 12. své šedesátiny.

Vzpomínám, kdy jsem se s oběma v éteru poprvé setkal? Někdy v roce 1968 zněla v rádiu převzatá skladba s názvem Parolod', prý v originále znělka amerického rádia pro vojáky ve Vietnamu. Tehdy se do popředí hnal styl zvaný soul music a malá štíhlá dáma s nádhernými očima, **Marie Rottrová**, získávala přezdívku Lady Soul. S kapelou Flamingo (v důsledku akce vládnoucích pitomců později přejmenovanou na Plameňáci) vystoupila i na 2. beatovém festivalu v Praze spolu s charismatickým a výborně hlasově vybaveným Petrem Němcem a se zmíněnou Hanou Zagorovou. Hvězda Marie Rottrové, podporovaná kapelou jejího tehdejšího životního partnera, vynikajícího muzikanta Richarda Kovalčíka, bohužel brzy zesnulého, stoupala vzhůru. Měla cit na výběr skladeb a zejména na výběr textařů, když převzala texty od tehdy neznámého knihovníka Jaromíra Nohavici či od bývalého kytaristy kapely Synkopa, bohužel neprávem zapomínaného písničkáře Jaroslava Wykrenta, nebo později od jedné z kněžen českého textařství Jiřiny Fikejzové. Nohavica dal banální písní kapely Black Sabbath nádhernou poetiku nesenou nádherným hlasem a projevem Marie Rottrové a z řady svatebních síní zněla Wykrentova píseň Lásko. Marie Rottrová patřila a patří mezi interprety, kteří nikdy neklesli pod svou úroveň, byť lákáni cinkavou vidinou honorářů. Rok 1989 znamenal pro řadu jmen středního proudu určitou pauzu. Marie Rottrová ale již v roce 2001 spojila svůj hlas s

dvojicí Vřešťál – Sázavský a později došlo i k obnovení spolupráce s Flamingem. Paní Marie, jak se jí na Ostravsku říká Majka, měla stále vyprodáno, vydávala alba. Nikdy kolem ní nekroužil stín bulváru. Letos ke svému jubileu prohlásila, že končí svou hudební kariéru a vyprodala svými koncerty, které nazvala poslední, všechny sály. Přejme si, aby zde platil slogan „nikdy neříkej nikdy“ a aby nám bývalá „nohatá, copatá holka“ s nádhernými očima a hlasem ještě zazpívala.

S druhou jubilantkou, **Věrou Špinarovou**, ženou malé postavy s dynamitem v hlase, jsem se poprvé setkal někdy v roce 1967, když vypálila na posluchače převzatou skladbu Musicbox. Věře Špinarové bylo pouhých 15 let, ale bylo znát, že na jevišti stojí hotová rocková zpěvačka s altem jako meč. Později si jí říkalo česká Janis Joplin. Začínala zpívat rovněž s Flamingem, ale později přešla do kapely Ivo Pavlíka Majestic. S Pavlíkem ji spojilo nejen její první manželství, ale i syn Adam, v současnosti kapelník její doprovodné kapely Adam Pavlík Band. „Joplinkám“ doba po roce 1969 nepřála, ale i ve středním proudu, kam řada bigbítáků a rockerů přešla, Špinarová zářila. Ne nadarmo se její nejznámější album z roku 1982 jmenuje Meteor lásky. Jednou jsem slyšel, jak Věra Špinarová svým nezaměnitelným hlasem zazpívala přepravní řád. Zpěvačka má v hlase takové charisma, že promění na první pohled banální popík, jako píseň Jawa 250, v hudební zážitek, po němž běhá po zádech mráz. Snad nejznámější je její česky otextovaná Morriconeho hudba z filmu Tenkrát na Západě s názvem Jednoho dne se vrátíš, skladba, na níž diváci čekají na každém koncertu. Na rozdíl od Marie Rottrové se o Věře Špinarové v bulváru více psalo. Děvčata z Ostravy nejsou Aničky bláznivé ze Stříbrného větru, protože život se s nimi často nemazlí. Po roce 1989 se kolem Věry Špinarové vytvořilo určité vzduchoprázdno, ale to je naštěstí dávno zažehnáno. Její hlas zní na řadě koncertů a zní i v médiích. Nezapomenu na její vystoupení v rámci festivalu Vyšehraní, bez doprovodu kapely, jen s halfplaybackem. Skály Vyšehradu tehdy pukaly pod silou hlasu té malé dámy.

Takových zpěvaček, jako jsou Marie Rottrová a Věra Špinarová, jsme nikdy mnoho neměli a nemáme. Obě dámy nevystřelil do nebes katapult super a jiných starů, ale každodenní a mnohdy nelehký život na jevišti. Snad i proto jejich kariéra neskončila v rukou parazitujících manažerů a hudebních šíbrů, protože osobnosti žijí svým životem, z něhož čerpají sílu. Tak vám, milé dámy z Ostravy, přeji jako váš dlouholetý příznivec, hlavně zdraví. Mám vás rád.